

Nemrégem biciklista voltam. Vagyis ültem a nyeregben és pedált tapostam, egyedül hajtva a kihalt városon át, véget nem érő egyenes utakon, mind elszántabban. Az idő nem változott, mindig esőre hajló, kicsit borongós „angol” időben haladtam egy kétes cél felé, mígnem éreztem: most fordulnom kell és akkor veszély vár rám – hirtelen elém ugrott egy hatalmas vörös démon, elfogta az utat! Nagyot rúgtam belé, átperdült fejem fölött és arra ébredtem: bal lábam nagyujja sajog.

MAI DÉLIBÁB-KERGETŐKNEK

Hét évig ha tartott az Ezeréves Birodalom és vagy tízszer ennyi ideig egy másik „örök szövetség”, ami aztán szétesett darabokra. „Csak ami *nincs*, annak van bokra” írta a költő, s inkább hiszek neki, mint annak, ki magát táltosnak képzei és csak egyben állandó: az alakváltozásban. A középkorban nagyobb lakomákon pávahúst tálaltak, így nem árt vigyázni a hasonlatokkal, nehogy beleragadjunk a tejjel-mézszel folyó mesékbe, hiszen ma még mézeskalács csak annak jut, akit „a mi kutyánk” hozott világra.

.....
Nincsen sivárabb, mint egy nép árvasága.

54 GLOSSZA EGY ÁLLATKÍNZÁSHOZ

Vernek egy lovat mért pont Torinóban*
verik szegény párát szörnyű ez valóban
de lássuk be volt is van is ennél sokkal
de sokkal A technikában
legfejlettebb múlt század számtalanszor
túltett ezen élve eltemetett
vagy utolsó lehelletükig esztelenül
megkínzott áldozataival mindez nemre
korra vagy vallásra való tekintet nélkül
Vedd észbe az orosz aki iszonyatos éhségében
társa húsát marcangolta egy német
fogolytáborban vagy azt aki tíz évvel korábban
Ukrajnában evett levágott kishugából
A kín katalógusa végtelen s bár az emberi
gyűlölet formái démonian változatosak
néha rántör a részvét amitől a „jön-rosszon túl”
prófétája egy igásló szenvedésén zokog Torinóban

**Utalás egy utcai jelenetre, amitől Nietzsche
idegösszeroppanást szenvedett 1889-ben.*

